

Monika ŘEZÁČOVÁ, *Uherské bojiště v letech 1716-1717 očima Jiřího Oliviera Wallise. Bakalářská práce, Filozofická fakulta Jihočeské univerzity, České Budějovice 2015, 63 s.*

Posudek oponenta bakalářské práce

Monika Řezáčová se ve své bakalářské práci pokusila o přiblížení válečného prožitku Jiřího Oliviera Wallise na uherském bojišti mezi lety 1716-1717. Navázala tak na dosud ne příliš početné práce, které o této problematice v posledních letech především v jihočeském prostředí vznikají (Z. Vybíral, M. Žitný). Jedná se o úkol značně obtížný, protože hrozí nebezpečí skluzu k pouhé popisnosti, kde se vlastní recepcce boje, ležení i prožitku konkrétního individua lehce ztratí.

Vyzdvihnout se sluší skutečnost, že autorka pracovala s cizojazyčnými a paleograficky velmi obtížnými písemnostmi, jimiž je rod Wallisů „proslaven.“ Těžištěm její práce se stala korespondence bratrů Jiřího Oliviera Wallise a Františka de Paula Wallise. V úvodu svojí práce prokázala Monika Řezáčová velmi dobrou znalost literatury, která se zabývá válečnictvím v období raného novověku.

Po přiblížení historie starobylého katolického irského šlechtického rodu Wallisů se již autorka přenesla na Balkán a tamní bojiště, kde přiblížila tamní politický vývoj od konce 15. do začátku 18. století. Občas se přitom nevyhnula pochybením, jež pramení pravděpodobně spíše z nepozornosti. Kupříkladu patnáctiletá válka neskončila roku 1606 tím, že Turci vyplatili 200 000 zlatých Habsburkům, ale žitvatorocký mír stanovoval pravý opak (s. 20). Těžištěm této části práce je však především popis bitev u Petrovaradínu, Temešváru a tažení na Bělehrad. Zde autorka vhodně kombinuje poznatky získané z odborné literatury s postřehy Jiřího Oliviera Wallise.

Za nejcennější osobně považuji následující část, která se zabývá právě individuálním prožitkem tohoto šlechtice na válečném tažení. Autorka práce přesvědčivě dokazuje, že také v korespondenci volil Jiří Olivier Wallis takové výrazové prostředky, jež jej stylizovaly do role „dobrého krýksmana“. V jeho dopisech však přesto probleskovaly i pocity strachu ze smrti, obavy z nemoci i stesk po domově. Otázkou zůstává, do jaké míry byl Turek ještě počátkem 18. století vnímán jako „ouhlavní nepřítel všeho křesťanstva“ nebo jako kterýkoli jiný protivník? Autorčiny závěry v tomto ohledu nejsou vůbec jednoznačné.

Obsahově zdařilá práce vykazuje bohužel poměrně dost nedostatků po formální stránce. Text kazí celá řada překlepů, pravopisných chyb (špatné užití vztažných zájmen – s. 12, shoda

podmětu s přísudkem – s. 53), chybná interpunkce a také věty, které nedávají smysl z důvodu špatného použití pádů či vyšinutí z větné vazby. Rušivě působí i nedůslednost ve jménech historiků (chybná podoba Vojtěch Kopčan – s. 21, Borzitka – Boritzka – s. 22), ale také historických postav (Mercy-Marcy, s. 29). Práce je opatřena vhodnou obrazovou přílohou, jež představuje hlavní aktéry i místa líčená v textu.

Bakalářská práce Moniky Řezáčové je kvalitním příspěvkem k bádání o válečném prožitku šlechtice počátku 17. století. Doporučuji ji k obhajobě a hodnotím ji hlavně z formálních důvodů známkou **velmi dobře**.

V Českých Budějovicích, 27. 8. 2015.

Mgr. Jaroslav Dibelka, Ph.D.